

595.

Z Tvrdonic.

Ti Tvrdonščí ú - řa - do - vé na voj - nu ver - bu -

jú, a já sa téj vojny bó - jím, já na ňu ne - pŕj - du.

Ti Tvrdonščí úřadové
na vojnu verbují,
a já sa téj vojny bójím,
já na ňu nepŕjdu.
Pod okénkem stójá,
na šohajka strójá:
Vyjdi, šohaj, maličko ven,
milá na ťa volá.

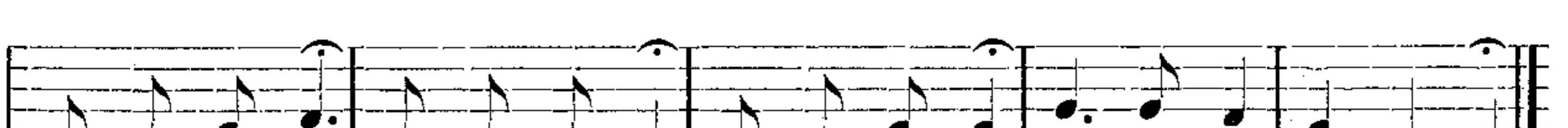
Stójí šohaj v maštalence,
koně vrané češe,
ohlédá sa z boka na bok,
co mu milá nese.
Nese mu závdanek,
řetaz, púto, zámek,
že už mosí maširovat,
pod Břeclavský zámek.

596.

Z Lanžota.

Su - li já sy - nek sám, že na voj - nu ít mám, došél po - seš

z kan - ce - lá - řa, če - ká na mňa u ry - chtá - řa, že sa do - sta - vit mám.

Su-li já synek sám,
že na vojnu ít mám?
Došél poseš z kanceláři,
čeká na mňa u rychtáři,
že sa dostavit mám.

Tatíček ho prosí,
aby sa přimlúvíl,
že on je už starý tuze,
že on už dělat nemože,
kdo by hospodáři.

Rychtář přišel zhurta,
tatíčkovi říká:
Exekucí dostanete,
esli synka nepošlete
na kancelář zajtra!

Tatíčku neplačte,
své srdce netrapte,
mám důvěru k Bohu,
že já z vojny dojdu,
že ma zuhlídáte.